

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: „**N_SYS s.r.o.**“, se sídlem Krásnohorské 1748, Náchod, zastoupena JUDr. Karlem Vlčkem, Ph.D., advokátem se sídlem U Hostavického potoka 787/37, Praha 9, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219/558, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 15. 5. 2024, č. j. ČTÚ-7773/2024-603, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2025, č. j. 11 A 66/2024 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud zabýval způsobem, kterým má poskytovatel připojení k internetu informovat zákazníky o jednostranné změně smluvních podmínek [§ 63b odst. 5 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích)], a souvisejícím přestupkem [§ 118 odst. 14 písm. u) téhož zákona].

[2] Žalobkyně je poskytovatelkou veřejně dostupných služeb elektronických komunikací (připojení k internetu). V roce 2022 jednostranně změnila smlouvy se svými

zákazníky tak, že navýšila cenu služeb. O této změně je, jak požaduje zákon, informovala jeden měsíc předem, a to prostřednictvím webových stránek a jejich klientské sekce (zóny). Následně (již mimo zákonnou lhůtu) některé z nich informovala e-mailem, jiné pak dopisy. Nejdříve tak učinila vůči zákazníkům s měsíčním vyúčtováním, následně i vůči těm, kteří zvolili čtvrtletní vyúčtování. Přitom pouze informace v klientské sekci obsahovala i poučení o možnosti odstoupit od smlouvy.

[3] Dle závěrů kontroly provedené žalovaným učinila žalobkyně změnu smlouvy, aniž by jasným a srozumitelným způsobem informovala zákazníky o veškerých změnách smluvních podmínek nejpozději jeden měsíc předem a poučila je o právu smlouvu vypovědět. Zároveň žalovaný shledal, že žalobkyně užila nekalé obchodní praktiky, jelikož po zákaznících požadovala platbu za službu, kterou si neobjednali. Proto ji uznal (nejdříve příkazem, následně prvostupňovým rozhodnutím) vinnou z přestupků podle § 118 odst. 14 písm. u) zákona o elektronických komunikacích a § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, a uložil ji pokutu v úhrnné výši 1 400 000 Kč.

[4] Předseda Rady žalovaného podanému odvolání částečně vyhověl. Pokud jde o přestupek nekalé obchodní praktiky, shledal, že výrok prvostupňového rozhodnutí má nedostatky v popisu skutku. V tomto rozsahu, společně s pokutou, proto prvostupňové rozhodnutí zrušil. Ve vztahu k neinformování zákazníků o jednostranné změně smlouvy se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s prvostupňovým rozhodnutím a v tomto rozsahu odvolání zamítl.

[5] Žalobkyně se proti zamítnutí odvolání bránila žalobou k městskému soudu. Ten shledal, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné (bod 34 napadeného rozsudku). Následně rozebral podmínky pro jednostranné změny smlouvy (body 36 až 40 tamtéž) a hodnotil, zda oznámení změny prostřednictvím klientské zóny splnilo zákonné podmínky. Městský soud částečně korigoval závěry předsedy Rady žalovaného ohledně rozhodného znění obchodních podmínek ve vztahu k zákazníkům s měsíčním vyúčtováním, což ale nemělo vliv na zákonnost (bod 51 tamtéž). Vzhledem k tomu, že si žalobkyně s klienty nesjedнала způsob informování (bod 55 tamtéž), ti s ohledem na nastavení způsobu ostatní důležité komunikace nemohli očekávat, že budou o jednostranné změně smlouvy a navýšení cen informováni prostřednictvím klientské zóny (bod 61 tamtéž). Totéž pak platí i pro nové znění obchodních podmínek vztahujících se ke klientům se čtvrtletním vyúčtováním (bod 68 tamtéž). Následně městský soud uvedl, že pozdní oznámení změny nevede pouze k posunutí její účinnosti, ale naopak žalobkyně je za ně odpovědná a spáchala tím přestupek (bod 73 tamtéž). Napadené rozhodnutí není ani vnitřně rozporné (bod 77 tamtéž). Žalobu proto zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších vyjádření

II.a Kasační stížnost

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností. V ní navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak rozsudek, tak napadené rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

pokračování

[7] Stěžovatelka předně obsáhle namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Tu zaprvé spatřuje v protichůdných závěrech městského soudu o běžném zasílání informací prostřednictvím klientské zóny. Zadruhé se městský soud nevypořádal s částí její námitky týkající se analogického výkladu sporné notifikační povinnosti s obdobnou povinností u platebních služeb. V souvislosti s tím poukazuje i na to, že jí je kladeno za vinu, že o možnosti smlouvu vypovědět nikdy neinformovala. Tuto informaci svým zákazníkům přitom poskytla prostřednictvím klientské sekce. K tomu případně navrhla předložit Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku. Zatřetí stěžovatelka poukázala na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, které se dostatečně nevypořádalo s její argumentací a je postaveno na tom, že doručování do klientské sekce nebylo sjednáno, ačkoliv zákon nic takového nepředpokládá.

[8] Dále stěžovatelka odkazovala na unijní právo týkající se platebních služeb a analogickou aplikaci relevantní judikatury Soudního dvora EU. Z ní má vyplývat, že informování prostřednictvím klientské sekce a následně e-mailů a dopisů, jak učinila, je v souladu s právem.

[9] Stěžovatelka také uvedla, že napadený rozsudek byl překvapivý. Městský soud totiž hodnotil i běžnou praxi doručování mezi stěžovatelkou a klienty, což nebylo předmětem přestupkového řízení. Tato praxe tak nebyla ani předmětem dokazování. Jelikož správní soud považoval za relevantní okolnost, kterou správní orgány nezkoumaly, bylo namíste napadené rozhodnutí zrušit. Současně stěžovatelka v kasační stížnosti rozporovala závěry městského soudu ohledně toho, jaké důsledky měla nesprávná notifikace na změnu smlouvy. Má totiž za to, že správní orgány ani městský soud nemohly zpochybnit platnost nebo účinnost jednostranné změny smlouvy. Konečně stěžovatelka namítá, že nemohla současně spáchat přestupky spočívající v nezaslání informací a nekalé obchodní praxi, jelikož se navzájem vylučují.

II.b Vyjádření žalovaného

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti obsáhle shrnul námitky stěžovatelky a obsah napadeného rozsudku. Následně se neztotožnil s vytýkanou nepřezkoumatelností, jelikož stěžovatelka vytrhuje jednotlivé věty z kontextu. Městský soud se s tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí vypořádal řádně, což je zřejmé i ze stěžovatelčiny věcné polemiky. Žalovaný dále připomněl, že dle názoru městského soudu měla stěžovatelka komunikovat se zákazníky stejným způsobem, jakým jim zasílala vyúčtování. K analogické aplikaci pravidel pro platební služby žalovaný uvedl, že jde o zcela okrajový argument, jelikož stěžovatelka neměla se zákazníky ujednanou možnost zasílat oznámení do klientské sekce.

[11] Další námitku týkající se důsledků pozdní notifikace na účinnost smlouvy považuje žalovaný za irrelevantní, neboť v projednávané věci jde o přezkum rozhodnutí o přestupku. To stejné platí pro otázku spáchání přestupku nekalé obchodní praxe. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

II.c Replika stěžovatelky

[12] Stěžovatelka v replice uvedla, že žalovaný účelově vyložil odůvodnění napadeného rozsudku v rozporu s jeho obsahem. Hodnocení, zda správní orgány splnily unijní požadavky, nepovažuje za okrajovou otázku, jelikož se dotýká otázky viny. Následně stěžovatelka setrvala na svých námitkách nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku i správních rozhodnutí.

[13] K rozsahu přezkumu poté stěžovatelka uvedla, že hodnocení platnosti nebo účinnosti změny smlouvy možná nejsou jeho součástí, nicméně městský soud je součástí učinil. Současně zopakovala, že se nemohla dopustit obou vytýkaných přestupků současně. Setrvala proto na svém názoru, že kasační stížnost je důvodná.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, včetně důvodů, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost **není** důvodná.

pokračování

III.a K přezkoumatelnosti

[15] V prvním okruhu kasačních námitek stěžovatelka namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku i rozhodnutí, a to z několika důvodů. Tyto námitky však nejsou důvodné.

[16] Napadený rozsudek splňuje požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, či ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38). Z jeho odůvodnění je plně seznatelné, jaké důvody městský soud vedly k zamítnutí žaloby, přičemž všechny nosné námitky stěžovatele soud vypořádal, vždy alespoň implicitně (srov. např. rozsudek NSS z 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 - 78, bod 23). V případě doručování informací do klientské zóny je zřejmé, že městský soud sice připustil, že vyúčtování byla takto dostupná, nicméně nešlo o výchozí způsob doručování vyúčtování (a přeneseně pak oznámení o změně smlouvy) (bod 58 napadeného rozsudku). Městský soud se vypořádal i s analogickým použitím notifikační povinnosti u platebních služeb, a to tak, že analogie se zde neuplatní (bod 72 tamtéž).

[17] Nejvyšší správní soud zároveň neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Jak již konstatoval městský soud, předseda Rady žalovaného své závěry odůvodnil (bod 34 napadeného rozsudku).

III.b K informování klientů o jednostranné změně smlouvy

[18] V druhém okruhu kasačních námitek stěžovatelka jednak rozporuje závěry soudu o nedostatečném informování zákazníků prostřednictvím klientské zóny, jednak poukazuje na překvapivost postupu městského soudu, který korigoval závěry předsedy Rady žalovaného. Nejvyšší správní soud shledal, že městský soud pochybil, jestliže odmítl zohlednit stěžovatelkou namítaný unijní rozměr věci, nicméně přesto kasační soud nakonec stěžovatelčiny námitky neshledal jako důvodné.

Obecně k unijnímu rozměru informační povinnosti podle § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích

[19] Jak správně uvedla stěžovatelka, informační povinnost při jednostranné změně smlouvy v projednávaném případě (§ 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích) má svůj původ v unijním právu. Podle čl. 105 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1972 ze dne 11. prosince 2018, kterou se stanoví evropský kodex pro elektronické komunikace (dále jen „evropský kodex pro elektronické komunikace“), platí, že [p]oskytovatelé vyrozumí koncové uživatele o veškerých změnách smluvních podmínek nejméně jeden měsíc předem a zároveň je informují o jejich právu ukončit smlouvu, aniž by jim vznikly jakékoli další náklady, jestliže s novými podmínkami nesouhlasí. Právo ukončit smlouvu je možné uplatnit do jednoho měsíce po oznámení. [...] Členské státy zajistí, aby oznámení bylo provedeno jasným a srozumitelným způsobem na trvalém nosiči.

[20] Oblast telekomunikací přitom není jediným sektorem, který obsahuje takovou možnost a povinnost poskytovatele služeb vůči zákazníkům. Jak poukázala stěžovatelka, v oblasti platebních služeb platí obdobný postup při změně rámcových smluv. V těchto případech platí, že *[v]šecké změny rámcové smlouvy [...] navrhne poskytovatel platebních služeb způsobem stanoveným v čl. 51 odst. 1 [tj. na papíře nebo jiném trvalém nosiči, a to jasně a srozumitelně], a to nejpozději dva měsíce před navrhovaným dnem použitelnosti těchto změn. Uživatel platebních služeb může tyto změny rámcové smlouvy před navrhovaným dnem jejich vstupu v platnost přijmout, nebo odmítnout.* Nové podmínky se považují za přijaté, pokud je zákazník v daném čase neodmítne. Pokud je odmítne, má právo do okamžiku uplatnění změn bezplatně od smlouvy odstoupit [čl. 54 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2366 ze dne 25. listopadu 2015 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 2002/65/ES, 2009/110/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 a zrušuje směrnice 2007/64/ES (dále jen „směrnice 2015/2366“)].

[21] Tato úprava v oblasti platebních služeb vychází z dřívější právní úpravy, která byla v tomto ohledu totožná (viz srovnávací tabulku v příloze II směrnice 2015/2366). Jediným, ovšem nepodstatným rozdílem, je použití pojmu „trvanlivé médium“ namísto současného „trvalého nosiče“. Jde ovšem o důsledek českého překladu. V jiných jazykových verzích je napříč všemi citovanými směrnicemi používán totožný pojem (například v angličtině *durable medium*, v němčině *dauerhaften Datenträger*, ve slovenštině *trvalý nosič*, či ve francouzštině *support durable*). S ohledem na to, že při výkladu unijního práva se přihlíží i k jiným jazykovým verzím (rozsudek Soudního dvora ze dne 24. 10. 1996, C-72/95, *Kraaijeveld*, bod 28), je zřejmé, že ve všech případech jde o stejný pojem.

[22] V projednávané věci městský soud odmítl aplikovat unijní právo vztahující se k platebním službám, jelikož jde o odlišnou oblast práva (bod 72 napadeného rozsudku). S takovým postupem se ovšem Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Městský soud při výkladu pominul základní principy výkladu unijního a vnitrostátního práva.

[23] Předně je nutné poukázat na obdobnost právní úpravy, vztahující se k informační povinnosti poskytovatelů u jednostranných změn smluv, v oblasti telekomunikačních služeb a poskytování bankovních služeb. V obou případech právo umožňuje poskytovatelům změnit podmínky trvající smlouvy za předpokladu, že splní vůči svým zákazníkům informační povinnost. To dává zákazníkům možnost zvolit, zda nové podmínky přijmou, či zda bezplatně smlouvu vypoví. V obou případech také platí, že nevyjádří-li se, je změna přijata. Totožný je pak i obsahový požadavek na informace související se změnou, které musí být jasné, srozumitelné a na trvalém nosiči. Jediným rozdílem je čas, který je zákazníkům poskytnut. To ale kasační soud považuje za nepodstatný rozdíl, který nemá vliv na rozsah a způsob informační povinnosti.

[24] V tomto ohledu Nejvyšší správní soud připomíná, že výklad pojmů používaných v různých směrnicích musí mít, v souladu s principy jednotnosti a soudržnosti unijního práva, stejný význam. Důvodem pro odlišný postup by byla vyjádřená vůle unijního zákonodárce (rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 4. 10. 2011, *Football Association Premier League a další*, C-403/08 a C-429/08, bod 188). Tento princip se přitom uplatňuje i v českém právním řádu (např. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018,

pokračování

č. j. 6 Afs 399/2017 - 26, č. 3735/2018 Sb. NSS, bod 25; či ze dne 25. 11. 2020, č. j. 9 As 198/2020 - 35, bod 19).

[25] V kontextu projednávané věci a při srovnání postupu u změn podmínek ze strany poskytovatelů telekomunikačních a platebních služeb nelze ani opomenout, že jde sice o různé poskytovatele různých služeb, avšak stále vůči zákazníkům. V obou případech jde o služby (připojení k internetu a bankovní služby poskytované na dálku), které zákazníci využívají v každodenním životě zároveň. Navíc bez telekomunikačních služeb by bankovní služby na dálku nešlo poskytovat. V tomto ohledu tedy Nejvyšší správní soud považuje taktéž za důležité, aby proces změny smluv byl – pokud možno – co nejvíce totožný. Za situace popsané výše není důvodu, aby v různých odvětvích ochrany spotřebitele existoval odlišný výklad týchž základních institutů.

[26] Konečně kasační soud doplňuje, že „*při aplikaci vnitrostátního práva jsou vnitrostátní soudy, které mají podat jeho výklad, povinny vzít v úvahu veškeré normy vnitrostátního práva a použít metody výkladu tímto právem uznané s cílem vyložit jej v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu dotčené směrnice, aby bylo dosaženo výsledku sledovaného touto směrnicí*“ (rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 14. 5. 2019, CCOO, C-55/18, bod 69). Je tak povinností soudů členských států interpretovat vnitrostátní právo v nejširším možném souladu s unijním právem.

[27] Možností splnit notifikační povinnost poskytovatelem platebních služeb prostřednictvím internetového bankovníctví, jak vhodně odkázala stěžovatelka (a to již v řízení u městského soudu), se zabýval Soudní dvůr EU. Tato možnost je svým způsobem v principu srovnatelná s informováním prostřednictvím klientské sekce, jak tomu bylo v případě stěžovatelky.

[28] Soudní dvůr EU se zaprvé věnoval tomu, zda „trvalý nosič“, jehož prostřednictvím musí být zákazníkovi informace poskytnuty, může být i internetové bankovníctví. S odkazem na předchozí judikaturu vztahující se ke smlouvám o spotřebitelských úvěrech dospěl k závěru, že internetové stránky mohou být trvalým nosičem, pokud „*umožňují uživateli platebních služeb uchovat uvedené informace určené jemu osobně tak, aby k nim měl později přístup po přiměřenou dobu a mohl je v nezměněném stavu kopírovat*“, přičemž musí být zároveň „*vyloučena jakákoli možnost jednostranné změny jejich obsahu poskytovatelem platebních služeb nebo jiným profesionálem, kterému je svěřena správa uvedených internetových stránek*“ (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 25. 1. 2017, BAWAG, C-375/15, bod 44).

[29] Zadruhé se Soudní dvůr EU zabýval způsobem poskytování informací prostřednictvím internetového bankovníctví. V tomto ohledu uzavřel, že poskytovatel platebních služeb musí informace sdělit aktivně. K tomu, s ohledem na cíl informování spočívající v ochraně spotřebitelů, dále uvedl, že „*informace předané poskytovatelem platebních služeb uživateli jeho služeb prostřednictvím internetového bankovníctví lze považovat za poskytnuté, [...] pokud zároveň poskytovatel aktivně oznámí uživateli existenci a dostupnost uvedených informací na uvedené internetové stránce*“. Po zákaznících „*nelze rozumně požadovat, [...] aby] pravidelně kontrolovali všechny elektronické komunikační služby v rámci svých smluvních vztahů*“, a je tak nutné je adresně zpravit o dostupnosti informací. Taková „*adresa nicméně nemůže být adresa přidělená uvedenému uživateli na stránkách internetového*

bankovníctví“ a zpravení musí poskytovatel zaslat prostřednictvím běžných komunikačních kanálů – například prostřednictvím e-mailu nebo dopisu na adresu, na jejímž používání se strany dohodly (rozsudek Soudního dvora EU *BAWAG*, body 49 až 51).

[30] Stěžovatelka v tomto ohledu pouze „*z procesní opatrnosti*“ navrhla předložit Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku týkající se informační povinnosti podle čl. 105 odst. 4 evropského kodexu pro elektronické komunikace. Nejvyšší správní soud se s ní ovšem ztotožňuje, že vykládané unijní právo je dostatečně jasné a neponechává prostor pro žádnou rozumnou pochybnost. Kasační soud tedy nemá povinnost předběžnou otázku podat (čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie; rozsudek Soudního dvora EU ze dne 6. 10. 1982, 283/81, *Cilfit a další*, bod 21; či ze dne 6. 10. 2021, C-561/19, *Conorzio Italian Management e Catania Multiservizi a Catania Multiservizi*, bod 66).

K důsledkům výkladu unijního práva pro informační povinnost podle § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích

[31] Městský soud pochybil, pokud odmítl aplikovat rozsudek Soudního dvora EU týkající se informační povinnosti v oblasti platebních služeb i v kontextu služeb poskytování internetu. Obdobnost úpravy informační povinnosti, s přihlédnutím k základním výkladovým principům unijního práva, vede Nejvyšší správní soud k tomu, že závěry z oblasti platebních služeb je možné přiměřeně aplikovat i na nyní projednávanou věc. To pro informační povinnost u jednostranné změny smlouvy podle § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích znamená následující.

[32] Zákonem požadovaná textová podoba informací o změně podmínek musí mít kvalitu trvalého nosiče. To je v souladu s výše uvedenými závěry Soudního dvora EU (bod [28] tohoto rozsudku) takový způsob, který i) informace určuje přímo osobně zákazníkovi, ii) zachovává zákazníkovi po přiměřenou dobu přístup k informaci, iii) umožňuje je nezměněně kopírovat, a iv) vylučuje jednostranné změny ze strany poskytovatele nebo správce. Tyto podmínky může splnit i zpráva dostupná na internetových stránkách, resp. zasláná v rámci klientské sekce poskytovatele dostupné prostřednictvím internetu.

[33] Pokud se ovšem poskytovatel rozhodne pro informování zákazníků o změně prostřednictvím internetové stránky, je zároveň povinen jim adresně sdělit dostupnost těchto informací běžnými komunikačními kanály, což zpravidla bude e-mail nebo dopis zasláný na smluvně sjednanou (elektronickou) adresu. V tomto ohledu, jak rozhodl Soudní dvůr EU (bod [29] tohoto rozsudku), nelze akceptovat ani smluvní ujednání o doručování přímo do klientské sekce (zóny) bez toho, že by byl zákazník adresně zpraven o umístění informace v takové sekci. Unijní právo, s odkazem na ochranu spotřebitele, vyžaduje notifikaci prostřednictvím spotřebiteli běžně používaných komunikačních kanálů. Jen tak lze spotřebitele považovat za dostatečně informovaného o blížící se změně smlouvy, jsou-li zároveň splněny podmínky jasnosti a srozumitelnosti sdělení a připojeno poučení o právu na bezplatné ukončení smlouvy.

[34] Současně musí platit, že toto adresné zpravení o dostupnosti informace týkající se změny smlouvy na internetových stránkách, musí být oznámeno zároveň s informací, resp. nejpozději jeden měsíc před účinností změny. Soudní dvůr EU k tomu uvedl,

pokračování

že informace „lze považovat za poskytnuté [...], pokud zároveň poskytovatel aktivně oznámí uživateli existenci a dostupnost uvedených informací na uvedené internetové stránce“ (rozsudek Soudního dvora EU BAWAG, bod 50). S ohledem na účel jednoměsíční lhůty pro informování je možné, aby informace byla na internetové stránce dostupná i dříve s tím, že adresné zpravení bude zákazníkům odesláno nejpozději v zákonem předpokládané lhůtě.

[35] Posoudí-li Nejvyšší správní soud touto optikou napadený rozsudek, je zřejmé, že jeho východiska v projednávané věci neobstojí. Není totiž rozhodné, zda zákazníci stěžovatelky mohli očekávat, že o změně smlouvy budou informováni prostřednictvím klientské sekce (bod 44 napadeného rozsudku). Takový standard je pro zákazníky-spotřebitele nepředvídatelný. Zákazníkům musí být zákonem předvídané informace poskytnuty buď přímo adresně, anebo prostřednictvím internetové stránky (klientské sekce) s tím, že o dostupnosti informace budou zpraveni adresně. Obojí přitom musí nastat nejpozději jeden měsíc před nabytím účinnosti změn.

K důsledkům nesprávného výkladu městského soudu v projednávané věci

[36] Otázkou zůstává, jaký dopad má nesprávný právní názor městského soudu na zákonnost napadeného rozsudku či rozhodnutí.

[37] Z výroku prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že stěžovatelka byla uznána vinnou z přestupku, jelikož *včas* nezaslala informace o změně smlouvy a *nepoučila* zákazníky o možnosti odstoupit od smlouvy. S těmito závěry předseda Rady žalovaného souhlasil, neboť v této části odvolání zamítl.

[38] Tyto závěry ve světle výše uvedeného názoru Nejvyššího správního soudu obstojí. Stěžovatelka skutečně *včas* neinformovala svoje zákazníky. Oznámením v klientské sekci nesplnila podmínky, jelikož zároveň klienty v zákonné lhůtě adresně neinformovala o dostupnosti informace (body [32] a [33] tohoto rozsudku). Už jen proto není možné považovat informace v klientské zóně za splňující zákonný požadavek (bez ohledu na to, zda stěžovatelčina klientská zóna skutečně splňuje požadavky na „trvalý nosič“, což není nutné nyní zkoumat). Adresné zaslání informací, což stěžovatelka učinila prostřednictvím e-mailů a dopisů, však odeslala méně než jeden měsíc před účinností změny. Učinila tak tedy opožděně (bod [34] tohoto rozsudku).

[39] Druhý závěr správních orgánů týkající se *nepoučení* o možnosti vypovědět smlouvu poté také obstojí. Jelikož oznámení v klientské zóně, které poučení jako jediné obsahovalo, nelze považovat za informování ve smyslu § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích, a nelze tak k němu přihlížet. Rozeslané e-maily a dopisy toto poučení neobsahovaly. Stěžovatelka tedy vůbec nesplnila povinnost zákazníky poučit.

[40] Jakkoliv tedy Nejvyšší správní soud korigoval názor městského soudu, jeho závěry o celkové nedůvodnosti žaloby obstojí. Stejně tak obstojí i výrok prvostupňového rozhodnutí, který popisuje spáchaný přestupek a dle kterého stěžovatelka *včas* nezaslala informace o jednostranné změně smlouvy a zákazníky *nepoučila* o možném odstoupení od smlouvy.

III.c K dalším kasačním námitkám

[41] Stěžovatelka dále poukazovala na další vady napadeného rozsudku. Jimi se ovšem Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost nezabýval.

[42] Otázka hodnocení běžné praxe doručování mezi stěžovatelkou a jejími zákazníky, stejně jako namítaná překvapivost, nejsou relevantní. Informace o změně smlouvy musí být podle § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích poskytnuty buď přímo adresně, anebo prostřednictvím internetové stránky (klientské sekce) s tím, že o dostupnosti informace budou zpraveni adresně (bod [35] tohoto rozsudku). I kdyby tak šlo o vadu řízení před městským soudem, nemohla mít vliv na celkovou zákonnost jeho rozhodnutí.

[43] Otázka důsledků vad notifikace na změnu smlouvy poté není v projednávané věci relevantní. Předmětem tohoto řízení před správními soudy je totiž rozhodnutí o přestupku, který poskytovatel spáchá, pokud *nevyrozumí účastníka v zákonem stanovené lhůtě o změně smlouvy nebo o jeho právu bez sankce vypovědět závazek ze smlouvy*. Závěry týkající se možné neplatnosti změny smlouvy tak jdou nad rámec předmětu řízení a Nejvyšší správní soud se k nim nebude vyjadřovat.

[44] Konečně i námitka, že spáchání přezkoumávaného přestupku a nekalých obchodních praktik se vzájemně vylučují, není relevantní. V rozsahu přestupku týkajícího se nekalé obchodní praktiky totiž předseda Rady žalovaného odvolání vyhověl, a opět tedy není předmětem nynějšího přezkumu.

IV. Závěr a náklady řízení

[45] Kasační soud uzavírá, že informační povinnost při jednostranné změně smlouvy v § 63b odst. 5 zákona o elektronických komunikacích vyžaduje adresné informování zákazníků ze strany poskytovatele. To lze učinit buď přímo zasláním informací na (elektronickou) adresu, kterou zákazník užívá pro běžnou komunikaci a kterou si s poskytovatelem sjednal, nebo prostřednictvím internetové stránky (klientské sekce) splňující podmínky trvalého nosiče, pokud poskytovatel zákazníka současně adresně informuje běžnými komunikačními kanály o dostupnosti informace na těchto internetových stránkách. Stěžovatelka tento postup nedodržela; rozhodnutí správních orgánů, kterými byla uznána vinnou z přestupku podle § 118 odst. 14 písm. u) téhož zákona, proto jsou v souladu se zákonem.

[46] Nejvyšší správní soud nicméně musel korigovat závěry městského soudu. Pokud městský soud žalobu správně zamítl, byť tak učinil z nesprávných důvodů, nemusí Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudek zrušit, pokud řízení před krajským soudem netrpělo žádnou procesní vadou, jež mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o věci samé, a současně může kasační soud postavit najisto, že výrok rozsudku krajského soudu je v souladu se zákonem, aniž by přitom překročil rámec věci, jak byla definována nejen řízením o kasační stížnosti, ale i předcházejícím řízením žalobním a řízením před správními orgány (srov. takto rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 104/2008 - 66, který také vysvětluje, že závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb. NSS, se uplatní právě jen na zrušující

pokračování

rozsudky krajských soudů; či nověji rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2019, č. j. 10 As 129/2019 - 42, bod 25; ze dne 18. 6. 2025, č. j. 9 As 278/2023 - 50, bod 38; nebo ze dne 31. 12. 2024, č. j. 3 As 181/2022 - 49, bod 27). Nejvyšší správní soud neshledal, že by městský soud procesně pochybil, případně že by takové pochybení mohlo mít vliv na zákonnost.

[47] Klíčové je při tomto postupu vždy to, aby Nejvyšší správní soud předešel překvapivosti rozsudku (srov. nález ÚS ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18, bod 51). Vzhledem k tomu, že unijní aspekt celé věci (včetně úpravy platebních služeb a podmínek pro jednostrannou změnu smlouvy) uplatnila v projednávané věci sama stěžovatelka již v žalobě a následně i v kasační stížnosti, nemůže být jeho aplikace pro stěžovatelku překvapivá.

[48] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám jako celku nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s.

[49] O náhradě nákladů řízení rozhodl kasační soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Soud mu tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2025

Ivo Pospíšil
předseda senátu